

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418203382
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6418203382.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu 1/ B. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. XX a žalobcu 2/ Z. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. XXX, obaja zastúpení advokátkou JUDr. Evou Krchňavou, so sídlom v Banskej Bystrici, Rudlovská cesta 47, proti žalovanému 1/ B.. E. O., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt J. nad I., L. XXXX/X a žalovanému 2/ B.. E. O., advokátka, s.r.o., so sídlom J. nad I., A. V. XXX/XX, obaja zastúpení advokátkou JUDr. Luciou Sklenárovou, so sídlom v Žiari nad Hronom, SNP 94, o zaplatenie sumy 4.481,18 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu 1/ a žalobcu 2/ proti rozhodnutiu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5Csp/58/2018-297 zo dňa 25. novembra 2019 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5Csp/58/2018-297 zo dňa 25. novembra 2019 v napadnutej druhej výrokovej vete **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému 1/ a žalovanému 2/ **p r i z n á v a** proti žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie v prvej výrokovej vete konanie zastavil a v druhej výrokovej vete rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich výške.

2. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca 1/ a žalobca 2/ sa domáhali od žalovaného 1/ a žalovaného 2/ spoločne a nerozdielne titulom náhrady škody sumy vo výške 4.481,18 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 12.12.2009 do zaplatenia a sumy vo výške 286,50 Eur ako zaplateného súdneho poplatku, s poukazom na zamietnutie ich žaloby vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 7C/10/2012.

3. Vzhľadom na späťvzatie žaloby a súhlas žalovaných so späťvzatím žaloby, súd prvej inštancie konanie zastavil.

4. Žalobcovia ako dôvod späťvzatia žaloby uviedli, že v spore vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom sp. zn. 7C/10/2012, ktorý bol pôvodne právoplatne skončený, na základe ich Žiadosti o odstránenie nesprávneho vyznačenia právoplatnosti došlo k pokračovaniu konania. Podľa súdu prvej inštancie táto skutočnosť nebola spôsobená priamym konaním žalovaných, teda nedošlo k procesnej zodpovednosti žalovaných na zastavení konania, preto podľa § 256 ods. 1 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) priznal náhradu trov konania žalovanému 1/ a žalovanému 2/.

5. V zákonom stanovenej lehote podali žalobca 1/ a žalobca 2/ proti prvej výrokovej vete rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobcovia mali za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhli, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie v časti výroku o náhrade trov konania tak, že zaviazá žalovaného 1/ a žalovaného 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ náhradu trov konania vo výške 100%, alternatívne tak, že žiadnej strane náhradu trov konania neprizná.

6. Žalobca 1/ a žalobca 2/ v odvolaní uviedli, že žalobu podali dôvodne, v čase jej podania bola na rozsudku č. k. 7C/10/2012 zo dňa 30.05.2016 vyznačená doložka právoplatnosti. Len na základe zistení o nedostatku právneho zastúpenia, ktoré vyšli najavo v priebehu tohto súdneho sporu a tým vyvolanej nesprávnosti doručenia rozsudku č. k. 7C/10/2012 zo dňa 30.05.2016, bola doložka právoplatnosti zrušená. Zrušenie doložky právoplatnosti spôsobilo, že žalobcovia museli vziať svoju žalobu o náhradu škody späť, pretože pokiaľ nie je zamietavý rozsudok právoplatný, nevznikla na strane žalobcov voči žalovaným škoda spôsobená v súvislosti s výkonom advokácie v dôsledku nepodania odvolania.

7. Žalobca 1/ a žalobca 2/ namietali v odvolaní tvrdenie súdu prvej inštancie, že odstránenie doložky právoplatnosti v rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7C/10/2012 zo dňa 30.5.2016 a pokračovanie v tomto konaní nebolo spôsobené priamym konaním žalovaných. Práve naopak, konaním žalovaného 1/ a žalovaného 2/ došlo ku situácii, že súd musel doložku právoplatnosti zrušiť, keďže doručoval rozsudok neoprávnenej osobe a musel rozsudok opätovne doručovať žalobcom, čím im umožnil podať proti nemu odvolanie, čo malo za následok, že žalobcovia museli zobrať žalobu v celom rozsahu späť. Pokiaľ by žalobcovia neboli zobrali žalobu späť, vystavovali by sa riziku straty sporu. Až do podania vyjadrenia žalovaných neboli žalobcom známe skutočnosti, že žalovaný 1/ nebol splnomocnený advokátom na ich zastupovanie v konaní sp. zn. 7C/10/2012 a že žalovaný 2/ bez splnomocnenia od žalobcov v ich veci konal. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ až v rámci súdneho konania začali na svoju obranu tvrdiť, že nemajú pasívnu legitímáciu, lebo v konaní sp. zn. 7C/10/2012 žalobcov nezastupovali, keď u žalovaného 1/ oprávnenie zaniklo zo zákona a u žalovaného 2/ nebolo nikdy udelené. Bolo povinnosťou žalovaného 1/ a žalovaného 2/, ako odborne spôsobilých subjektov, oznámiť súdu zánik zastupovania žalobcu 1/ a žalobcu 2/, čím by nebolo došlo k nesprávnemu vyznačeniu právoplatnosti rozsudku č. k. 7C/10/2012 zo dňa 30.05.2016.

8. Žalobca 1/ a žalobca 2/ poukázali v odvolaní na to, že aj z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 569/2017 vyplýva, že ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahraditť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. Podanou žalobou sa žalobcovia dôvodne domáhali od žalovaného 1/ a žalovaného 2/ náhrady škody. Následné zrušenie právoplatnosti zamietavého rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 7C/10/2012 malo za následok, že žalobcovia boli buď nútení zobrať návrh späť, alebo požiadať súd o prerušenie konania až do právoplatného skončenia veci sp. zn. 7C/10/012, čo aj urobili. Keďže súd prvej inštancie konanie neprerušil a v rozpore s § 162 ods. 3 CSP o návrhu žalobcov ani nerozhodol, nemali žalobcovia inú možnosť, ako vziať návrh späť. Jediným dôvodom, pre ktorý zobrali žalobcovia žalobu späť, bolo „obnovenie“ súdneho konania sp. zn. 7C/10/2012, od ktorého sa nárok na náhradu škody odvíjal.

9. Pokiaľ by žalovaný 1/ a žalovaný 2/ ešte v predsúdnom konaní reagovali na výzvy žalobcov a vzniesli relevantné námietky, mohli predísť podaniu žaloby a žalobcovia by neboli nútení vziať žalobu späť. Žalobcovia považujú za nespravodlivé, keď majú byť sankcionovaní za to, že dôvodne podali žalobu, ktorú museli vziať späť z dôvodov, ktorých príčina tkvie v konaní žalovaného 1/ a žalovaného 2/, aj keď v inom súdnom konaní. Vzhľadom na vzájomnú súvislosť týchto konaní je možné uzavrieť, že späťvzatie žaloby bolo v príčinnej súvislosti s pokračovaním v konaní sp. zn. 7C/10/2012. K späťvzatiu žaloby došlo na základe skutočností, ktoré nastali po jej podaní a ktorých vznik bol priamym následkom konania žalovaného 1/ a žalovaného 2/.

10. Žalobca 1/ a žalobca 2/ napokon v odvolaní uviedli, že pokiaľ súd prvej inštancie nevyhodnotil, že procesné zavinenie je na strane žalovaného 1/ a žalovaného 2/, mal zohľadniť osobitosť tohto prípadu a zvážiť postup podľa § 257 CSP s tým, že žiadnej strane náhradu trov konania neprizná.

11. Podaním zo dňa 27.01.2020 sa žalovaný 1/ a žalovaný 2/ vyjadrili k odvolaniu žalobcov a navrhli, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ uviedli, že nárok žalobcov od počiatku odmietali a tento považovali za neopodstatnený, keďže ani jeden zo žalovaných neporušil zákonné ustanovenia o advokácii. V priebehu samotného konania žalovaný 1/ a žalovaný 2/ neurobili žiaden úkon, v dôsledku čoho by museli žalobcovia zobrať žalobu späť. Títo tak urobili výlučne sami na základe vlastného rozhodnutia, a to už v čase, keď bolo vykonané takmer celé dokazovanie, z ktorého bolo zrejmé, že neunesú dôkazné bremeno a žalovaný nárok im súd prvej inštancie zamietne.

13. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sa nestotožňujú s tvrdením žalobcov v odvolaní, že im nie je možné pričítať procesné zavinenie za zastavenie konania. Pokiaľ žalobca 1/ a žalobca 2/ odôvodňujú priznanie náhrady trov konania tým, že až v priebehu tohto konania vyšli najavo skutočnosti v súvislosti s transformáciou fyzickej osoby na právnickú osobu, žalovaní uvádzajú, že táto skutočnosť bola zrejماً už zo súdneho spisu sp. zn. 7C/10/2012. Pred podaním žaloby mali žalobcovia možnosť vykonať nahliadnutie do súdneho spisu sp. zn. 7C/10/2012 a oboznámiť sa s celým spisovým materiálom, z ktorého by zistili tento skutkový stav. Navyše o skutočnosti, že žalovaný 1/ prestal vykonávať samostatný výkon advokácie vedeli pred podaním žaloby, nakoľko tak, ako uvádzajú v odvolaní, vyzývali obidvoch žalovaných na náhradu škody pred podaním žaloby. O doručenie rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 7C/10/2012 tak mohli žalobcovia požiadať ešte pred podaním žaloby a zbytočne neiniciovať súdne konanie. Zrušenie doložky právoplatnosti rozhodnutia č. k. 7C/10/2012 nebolo v dôsledku porušenia povinnosti advokáta, napokon toto nebolo ani predmetom konania, predmetom konania bol uplatnený nárok na náhradu škody v dôsledku „nepodania“ odvolania, ktorý bol od počiatku namietaný.

14. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ poukázali tiež na to, že rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 ods. 1 CSP sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 569/2017 zo dňa 20.03.2018 a sp. zn. I. ÚS 196/2009 zo dňa 10.09.2009 je zrejmé, že procesné zavinenie znamená také správanie strany sporu v tom konkrétnom spore, ktoré by spôsobilo zastavenie konania. V danom prípade dôvodom pre späťvzatie žaloby nebolo konanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ spočívajúce v uznaní nároku, prípadne v plnení, resp. v takom konaní, pre ktoré by pre žalobcu 1/ a žalobcu 2/ predmet sporu odpadol a bolo by možné konštatovať, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ procesne zavinili zastavenie konania.

15. Podľa žalovaného 1/ a žalovaného 2/ v danom prípade nebolo preukázané, že späťvzatie žaloby bolo zapríčinené neskorším správaním žalovaného 1/ a žalovaného 2/, ktorí by sa celkom, či v relevantnom rozsahu zachovali v zmysle žalobnej požiadavky, naopak títo od začiatku tvrdili, že žaloba bola podaná nedôvodne, je zrejmé, že žalobca 1/ a žalobca 2/ zobrali žalobu späť bez toho, aby šlo o reakciu na správanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ v tomto konaní, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému 1/ a žalovanému 2/.

16. Podľa žalovaného 1/ a žalovaného 2/ nie je dôvod ani na aplikáciu § 257 CSP. Žalovaným v súvislosti s konaním vznikli trovy, ktorých náhradu si uplatnili. Navyše v konaní bolo urobených viacero úkonov, ktoré by nemuseli byť vykonané, pokiaľ by sa pred podaním žaloby boli žalobcovia oboznámili riadne s obsahom spisu sp. zn. 7C/10/2012, pričom ešte pred podaním žaloby boli právne zastúpení, a preto žalobcovia nepreukázali dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré by mal súd prihliadnúť.

17. Podaním zo dňa 25.02.2020 žalobca 1/ a žalobca 2/ ako odvolatelia uviedli, že považujú za neetické a nekorektné tvrdenie žalovaného 1/ a žalovaného 2/, zastúpeného touto advokátkou ako konateľkou, že ona neporušila svoje povinnosti, ale tieto porušili sami žalobcovia nedostatočným oboznámením sa so súdnym spisom. JUDr. Ľudmila Petrušová, advokátka, ktorá si nesplnila základnú povinnosť, neoboznámila súd so zánikom výkonu svojho podnikania ako samostatnej advokátky a neurobila tak ani ako konateľka s. r. o. tvrdí, že k zrušeniu doložky právoplatnosti nedošlo porušením jej povinností. Ak nie jej porušením, tak potom by musel byť vinným len súd, ktorý doložku právoplatnosti vyznačil a ktorý by bol podľa jej názoru povinný sledovať, či doručuje správne zástupcovi strany v spore. Toto považujú žalobcovia za absurdné. Ani súd a ani žalobcovia zo súdneho spisu 7C/10/2012 nemohli zistiť, že žalovaný 1/ prestal vykonávať advokáciu. V spise sa nachádzala nimi udelená plná moc pre žalovaného 1/, nebolo tam žiadne oznámenie o ukončení výkonu advokácie. Žalobca 1/ a žalobca 2/ prostredníctvom právneho zástupcu vyzvali žalovaného 1/ výzvou zo dňa 05.02.2018, doručenou dňa

12.02.2018 k zaplaceniu čiastky 4.481,18 Eur, na ktorú žalovaný 1/ nereagoval. Následne žalobcovia opätovne dňa 17.05.2018 zaslali žalovanému prostredníctvom advokátky oznámenie o podaní žaloby, pričom ani na toto oznámenie žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval. Až následne žalobcovia zistili, že žalovaný 1/ sa dňa 11.09.2012 pretransformoval na žalovaného 2/, avšak z dostupných informácií nebolo možné zistiť, či v rámci tejto transformácie vstúpil žalovaný 2/ do všetkých práv a povinností žalovaného 1/. Ani z výzvy žalobcov žalovanému 2/ sa nedozvedeli žiadne skutočnosti, na základe ktorých by mohli dôjsť k záveru, že v konaní sp. zn. 7C/10/2012 neboli riadne zastúpení.

18. Od 11.09.2012 sa pritom JUDr. Ľudmila Petrušová zúčastňovala pojednávaní v konaní sp. zn. 7C/10/2012, podávala vyjadrenia, pričom doteraz riadne nevysvetlila, v akom postavení, keďže tvrdí, že ako žalovanému 1/ jej dňa 11.09.2012 skončilo oprávnenie vykonávať advokáciu samostatne a ako žalovanému 2/ jej plná moc na zastupovanie nebola udelená. A tento zmätok, spôsobený jej neporiadnosťou a nedodržiavaním základných povinností advokáta, má ísť na vrub žalobcu 1/ a žalobcu 2/. Pokiaľ by žalovaný 1/ bol reagoval na výzvy žalobcov a uviedol skutočnosti, že nebol oprávnený zastupovať v konaní a že pri doručení rozsudku došlo k chybe v doručovaní, nikdy by žalobcovia žalobu o náhradu škody nepodali. Avšak ani do podania žaloby dňa 18.7.2018 žalobca 1/ a žalobca 2/ nevedeli, že vznikol právny problém ohľadom ich zastupovania v rámci konania sp. zn. 7C/10/2012. Preto zrušenie doložky právoplatnosti na rozsudku v konaní sp. zn. 7C/10/2012 bolo jediným dôvodom, pre ktorý žalobca 1/ a žalobca 2/ zobrali žalobu späť.

19. Žalobca 1/ a žalobca 2/ považujú vyjadrenie žalovaných k odvolaniu za účelové, v snahe vyhnúť sa plateniu trov konania. Poukaz žalovaných na judikatúru súdov nie je možné a priori vzťahovať na všetky prípady zastavení konania, keďže citovaný judikát vychádza z iných skutkových okolností prípadu.

20. Žalobcovia opätovne poukázali na ustanovenie § 257 CSP a za dôvod hodný osobitného zreteľa považovali okolnosti daného prípadu, keďže k späťvzatiu žaloby došlo následkom „obnovenia“ pôvodného konania a možnosti podať odvolanie, ktoré žalovaní nepodali, čím mali porušiť svoju povinnosť advokáta.

21. Podaním zo dňa 17.03.2020 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ uviedli, že vyjadrenia žalobcu 1/ a žalobcu 2/ považujú za zavádzajúce. Opätovne zdôraznili, že pred podaním žaloby mali žalobcovia možnosť vykonať nahliadnutie do súdneho spisu sp. zn. 7C/10/2012 už aj prostredníctvom konajúcej advokátky a oboznámiť sa s celým spisovým materiálom, z ktorého by zistili, že žalobca 1/ a žalobca 2/ neudelili žalovanému plnú moc, a teda pred podaním žaloby mohli požiadať o zrušenie doložky právoplatnosti na rozhodnutí v konaní sp. zn. 7C/10/2012, pričom o transformácii žalovaného 1/ na žalovaného 2/ už museli vedieť pred podaním žaloby, keďže žalobu koncipovali voči obojmu subjektom. Navyše, žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú za to, že nárok žalobcov ohľadne merita danej veci by bol neopodstatnený. Nakoľko z celej veci je zrejmé, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ uplatnenú pohľadávku neuznávali a nevykonali nič, čo by mohlo byť považované za také správanie v tomto konaní, v dôsledku ktorého by žalobcovia vzali žalobu späť, je potrebné procesné zavinenie za zastavenie konania pričítať na stranu žalobcu 1/ a žalobcu 2/.

22. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP v senáte bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu 1/ a žalobcu 2/ nie je možné vyhovieť.

23. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca 1/ a žalobca 2/ sa podanou žalobou domáhali, aby žalovaný 1/ alebo žalovaný 2/ zaplatili žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 4.481,18 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.481,18 Eur od 12.12.2009 do zaplatenia a sumu 286,50 Eur ako zaplateného súdneho poplatku, pričom splnením jednému zo žalobcov zaniká záväzok žalovaného 1/ alebo žalovaného 2/ voči druhému žalobcovi, alternatívne sa domáhali, aby žalovaný 1/ a žalovaný 2/ spoločne a nerozdielne zaplatili žalobcom 1/ a 2/ sumu 4.481,18 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.481,18 Eur od 12.12.2009 do zaplatenia a sumu 286,50 Eur ako zaplateného súdneho poplatku, pričom splnením buď žalovaného 1/ alebo žalovaného 2/ jednému zo žalobcov zaniká záväzok žalovaného 1/ a žalovaného 2/ voči druhému žalobcovi. V žalobe uviedli, že žalovaný 1/ ako advokát uzatvoril so žalobcom 1/ a žalobcom 2/ zmluvu o právnej pomoci. Žalovaný 1/ s účinnosťou od 11.09.2012 prestal vykonávať advokáciu samostatne a začal vykonávať advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným - žalovaný 2/. Žalovaný 1/ zastupoval žalobcov v konaniach

vedených na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9C/180/2006 a sp. zn. 9C/143/2009 o určenie neplatnosti Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo dňa 02.05.2005. Žalovaný 1/ a neskôr žalovaný 2/ zastupoval žalobcov v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7C/10/2012, v ktorom vystupovali v procesnom postavení žalobcov a domáhali sa zaplata sumy 4.481,18 Eur. Rozsudkom č.k. 7C/10/2012-144 zo dňa 30.05.2016 súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premlčania. Rozsudok bol doručovaný žalovanému 2/ dňa 21.07.2016. Žalovaný 2/ doručenie rozsudku žalobcom neoznámil, odvolanie proti nemu nepodal, nevyžiadal si od žalobcov ďalšie pokyny, čím zabránil zmene zamietavého rozsudku a možnému vyhovneniu žaloby žalobcov, ktorí majú za to, že závery v rozsudku v otázke premlčania ich nároku sú nesprávne. Žalovaný 1/, ktorý zastupoval žalobcov v konaniach predchádzajúcich konaniu sp. zn. 7C/10/2012, napriek komplexnej informácii o priebehu súdneho konania o neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, nevykonal všetky potrebné opatrenia preto, aby zabránil premlčaniu nároku žalobcov.

24. Podaním zo dňa 04.11.2019 vzali žalobca 1/ a žalobca 2/ žalobu v celom rozsahu späť. Žalobcovia v späťvzati žaloby uviedli, že z prednesu právnej zástupkyne žalovaných, ako aj z výsluchu strán, sa v tomto spore dozvedeli, že rozsudok vydaný v konaní sp. zn. 7C/10/2012 dňa 30.05.2016, proti ktorému žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nepodali odvolanie, nebol doručovaný oprávnenej osobe - žalovanému 2/, ale žalovanému 1/, ktorý v čase doručenia už nevykonával advokáciu samostatne ako fyzická osoba, ale ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným - žalovaný 2/. Žalobcovia podali dňa 21.02.2019 Okresnému súdu Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 7C/10/2012 žiadosť o odstránenie nesprávneho vyznačenia právoplatnosti rozsudku zo dňa 30.05.2016 a žiadosť o doručenie tohto rozsudku. Po vyhovnení žiadosti žalobcovia podali proti rozsudku odvolanie zo dňa 31.05.2019. Dňa 29.10.2019 bolo žalobcom doručené uznesenie č. k. 7C/10/2012-2019 zo dňa 11.10.2019, ktorým súd rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi po pôvodne žalovanom. Nastala tak situácia, že v súčasnej dobe nedošlo nezaplatením pôžičky v sume 4.481,18 Eur ku škode, ktorá by mala vzniknúť na strane žalobcov nepodaním odvolania žalovanými, keďže rozsudok o zamietnutí žaloby žalobcov na vrátenie pôžičky vo výške 4.481,18 Eur nie je právoplatný.

25. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

26. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

27. Náhradu trov civilného sporového konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie upravenou v § 256 CSP a uplatňovanou aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania zastaveného pre späťvzatie žaloby. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré nastali po začatí konania.

28. „Ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý stratil účinnosť 30. júna 2016. Niet preto dôvodu neaplikovať ustálenú judikatúru všeobecných súdov, ktorá sa týka § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.“ (nález Ústavného súdu SR z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017)

29. „Kritérium procesného zavinenia je treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dost' dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7M Cdo 4/2010 z 14.09.2011)

30. Žalobca 1/ a žalobca 2/ ako dôvod späťvzatia žaloby uviedli pokračovanie konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7C/10/2012, od ktorého odvodzovali nárok na náhradu škody proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/.

31. Žalobca 1/ a žalobca 2/ dňa 20.02.2019 písomne žiadali súd prvej inštancie o odstránenie nesprávneho vyznačenia právoplatnosti na rozsudku č.k. 7C/10/2012-144 zo dňa 30.05.2016 a o doručenie tohto rozsudku. Žiadosť odôvodnili tým, že rozsudok bol doručený advokátke JUDr. Ľudmile Petrušovej, ktorej oprávnenie na zastupovanie žalobcov zaniklo dňom 11.09.2012, kedy ukončila výkon advokácie samostatne a začala výkon advokácie ako konateľka spoločnosti s ručením obmedzeným, a preto nebola oprávnená na prevzatie rozsudku. Súd prvej inštancie dňa 27.03.2019 žalobcom oznámil, že plnomocenstvo udelené B.. E. O. dňa 02.03.2012 vypovedané nebolo, preto bola oprávnená na prevzatie rozsudku. Dňa 24.04.2019 žalobcovia podali predsedovi súdu prvej inštancie sťažnosť na postup súdu v konaní sp. zn. 7C/10/2012. Následne súd prvej inštancie doručil žalobcom rozsudok č.k. 7C/10/2012-144 zo dňa 30.05.2016 a žalobcovia podali proti rozsudku odvolanie zo dňa 31.05.2019. Uznesením č. k. 7C/10/2012-209 zo dňa 11.10.2019 súd prvej inštancie rozhodol, že pokračuje v konaní s právnymi nástupcami po zomrelom žalovanom.

32. Súd prvej inštancie teda pokračuje v konaní sp. zn. 7C/10/2012 z dôvodu, že na základe žiadosti žalobcov dospel k záveru, že rozhodnutie vo veci samej nenadobudlo právoplatnosť. Z hľadiska zodpovednosti za zavinenie však nejde o takú skutočnosť, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako správanie žalovaných po začatí tohto súdneho konania odôvodňujúce potrebu späťvzatia žaloby.

33. Odvolací súd preto súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pokračovanie v konaní sp. zn. 7C/10/2012 nebolo spôsobené priamym konaním žalovaných, a teda že nedošlo k procesnej zodpovednosti žalovaných na zastavení konania.

34. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017, na ktorý poukázal aj odvolací súd v odseku 28 odôvodnenia tohto rozhodnutia a z ktorého podľa žalobcov vyplýva, že „Ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne.“, odvolací súd uvádza, že Ústavný súd SR v odseku 22 odôvodnenia nálezu z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017 ako druhú vetu uviedol žalobcami uvádzanú vetu. Súčasne však Ústavný súd SR v odseku 22 odôvodnenia ako prvú vetu uviedol: „Pri použití § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku treba otázku, či účastník konania zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, posudzovať podľa procesného výsledku.“, pričom v odseku 21 odôvodnenia uviedol vetu citovanú odvolacím súdom v odseku 28 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

35. Následne Ústavný súd SR v odseku 23 odôvodnenia nálezu z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017 uviedol, že: „Z pohľadu ústavného súdu treba súhlasiť so všeobecnými súdmi v tom, že v čase podania určovacej žaloby žalobca naozaj nemal inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv, a preto treba z procesného aspektu urobiť záver, že žaloba bola podaná dôvodne (to sa samozrejme môže, ale nemusí vzťahovať na hmotnoprávnu dôvodnosť žaloby, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje). Naproti tomu z argumentácie krajského súdu vôbec nevyplýva, akým správaním (čím) mala sťažovateľka procesne zaviniť potrebu späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania.“. V odseku 24 odôvodnenia uviedol, že: „Vo všeobecnosti možno uviesť, že odporca procesne zaviniť potrebu späťvzatia návrhu a následného zastavenia konania spravidla vtedy, keď sa po podaní návrhu rozhodne navrhovateľov nárok uspokojiť (hoci v predsporovom štádiu odmietal tak urobiť).“ V odseku 25 odôvodnenia uviedol, že: „V danom prípade je nesporné, že postoj sťažovateľky k podanej žalobe bol po celý čas trvania konania nezmenený, pretože sťažovateľka po celý čas trvania konania so žalobou nesúhlasila. Skutočnosť, že žalobca prestal mať naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva v dôsledku zrušenia rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva sťažovateľky na základe protestu prokurátorky nemožno hodnotiť ako procesné zavinenie sťažovateľky na potrebe späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania.“. V odseku 26 odôvodnenia uviedol, že: „Podľa názoru ústavného súdu krajský súd nerozlišuje dôsledne medzi procesným zavinením sťažovateľky na potrebe podať žalobu a jej procesným zavinením na potrebe vziať žalobu späť a na následnom zastavení konania. Kým potrebu podať žalobu sťažovateľka svojím negatívnym postojom vo veci samej procesne nepochybne zaviniť, zatiaľ otázka, či a akým spôsobom procesne zaviniť potrebu späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania, zostala zo strany krajského súdu nezodpovedaná.“.

36. Aj s poukazom na nález Ústavného súdu SR z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017 teda pri rozhodovaní o náhrade trov konania zastaveného pre späťvzatie platí, že nie je rozhodujúce, či žalovaný svojím negatívnym postojom vo veci samej procesne zaviniel potrebu žalobcu podať proti nemu žalobu, ale rozhodujúce je, či a akým spôsobom procesne zaviniel potrebu späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania.

37. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nárok žalobcov uplatnený v tomto súdnom konaní nespĺnili, neuznali a neprejavili ani vôľu nárok žalobcov splniť alebo uznať v budúcnosti. Žalobcovia teda nepreukázali žiadne také správanie žalovaného 1/ a žalovaného 2/ po začatí tohto súdneho konania, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako správanie sa žalovaných v zmysle uplatneného nároku žalobcov na náhradu škody. Z procesného hľadiska preto zásadne platí, že zastavenie konania zvinili žalobcovia.

38. Ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, podľa § 257 CSP súd výnimočne náhradu trov konania neprizná. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku tak zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), ako aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Použitie ustanovenia § 257 CSP vždy musí mať výnimočný charakter a musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu. Aj podľa Dôvodovej správy k § 257 CSP „Navrhovaná právna úprava ponecháva osobitné kritérium na nepriznanie náhrady trov konania podľa predošlých zásad. Keďže uplatnenie tejto konštrukcie prichádza do úvahy len výnimočne, osobitné kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa sa má vykladať prísne reštriktívne.“

39. Žalobcovia za dôvod hodný osobitného zreteľa označili okolnosti danej veci, a to že k späťvzatiu žaloby došlo následkom „obnovenia“ konania sp. zn. 7C/10/2012 a možnosti podať odvolanie, ktoré nepodal žalovaný.

40. „Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania, súd náhradu trov konania nepriznal.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 M Cdo 2/2008, z 25.02.2009)

41. Hoci žalobca 1/ a žalobca 2/ uplatnený nárok na náhradu škody odvodzovali od skutočnosti, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ porušili povinnosti advokáta nepodaním odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 7C/10/2012-144 zo dňa 30.05.2016, pokračovanie v konaní sp. zn. 7C/10/2012 nepredstavuje takú výnimočnú okolnosť, ktorá by v tomto súdnom konaní mala viesť k záveru o nepriznaní náhrady trov konania. Ide o okolnosti, ktoré nastali mimo tohto súdneho konania, pričom pokračovanie v konaní sp. zn. 7C/10/2012 nie je ani dôsledkom následného správania sa žalovaného 1/ a žalovaného 2/. Preto, ak súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania žalovanému 1/ a žalovanému 2/, nešlo o neprímeranú tvrdosť rozhodovania o náhrade trov konania.

42. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď náhradu trov konania priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/.

43. K tvrdeniu žalobcov v odvolaní, že súd prvej inštancie konanie neprerušil a ani o ich návrhu na prerušenie konania nerozhodol, odvolací súd uvádza, že ak súd prvej inštancie nemieni vyhovieť návrhu strany na prerušenie konania, podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodne až spolu s rozhodnutím vo veci samej. Rozhodnutím vo veci samej bolo práve napadnuté rozhodnutie. Je pravda, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí o zamietnutí návrhu žalobcov na prerušenie konania nerozhodol. Nejde však o také procesné pochybenie, ktoré by zakladalo dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia, najmä ak odvolanie bolo podané len proti druhej výrokovej vete rozhodnutia o náhrade trov konania. Navyše, ak by aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti takejto výrokovej vete by odvolanie prípustné nebolo (§ 357 CSP a contrario).

44. Vychádzajúc z konštatovaných skutočností, odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej druhej výrokovej vete ako vecne správne potvrdil.

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému 1/ a žalovanému 2/, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech priznal proti žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v

rozsahu 100%. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).